

Neplatné rozvázání pracovního poměru výpovědí

Oznámení zaměstnance, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel po neplatném rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením nebo zrušením ve zkušební době dále zaměstnával, nebo že na dalším zaměstnávání po neplatném rozvázání pracovního poměru netrvá, je jednostranným právním úkonem zaměstnance, adresovaným zaměstnavateli, který ke své platnosti nevyžaduje písemnou formu; projev vůle zaměstnance tu může být učiněn jednáním nebo opomenutím, může se tak stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl zaměstnanec projevit.

Oznámení zaměstnance, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel po neplatném rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením nebo zrušením ve zkušební době dále zaměstnával, nebo že na dalším zaměstnávání po neplatném rozvázání pracovního poměru netrvá, je jednostranným právním úkonem zaměstnance, adresovaným zaměstnavateli, který ke své platnosti nevyžaduje písemnou formu; projev vůle zaměstnance tu může být učiněn jednáním nebo opomenutím, může se tak stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl zaměstnanec projevit. Oznámí-li zaměstnanec, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel po neplatném rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením nebo zrušením ve zkušební době dále zaměstnával (§ 61 odst.1 a 3 zák. práce), může nejpozději do rozhodnutí soudu o žalobě na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru své stanovisko v tomto směru změnit; rozhodným je takové oznámení zaměstnance zaměstnavateli, které tu bylo v době rozhodnutí soudu o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, jímž bylo řízení ve věci (o žalobě zaměstnance na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru) pravomocně skončeno.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 945/2002, ze dne 10.12.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce V. H., zastoupeného advokátem, proti žalovanému W., s.r.o. v likvidaci, zastoupenému advokátem, o 80.054,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp.zn. 19 C 85/2001, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. prosince 2001 č.j. 14 Co 329/2001-27, tak, že dovolání žalobce zamítl.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 80.054,- Kč "s příslušenstvím". Žalobu zdůvodnil zejména tím, že u žalovaného pracoval jako "ředitel společnosti", že žalovaný mu dne 31.8.1995 dal výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst.1 písm.c) zák. práce a že pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 18.10.1999 č.j. 12 C 62/96-101, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 634/99-117, bylo určeno, že uvedená výpověď z pracovního poměru je neplatná. Žalobce dopisem ze dne 20.11.1995 oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, žalovaný mu však neumožnil pokračovat v práci a k platnému rozvázání pracovního poměru dosud nedošlo. Žalobce požaduje, aby mu žalovaný poskytl náhradu

mzdy za dobu od 1.5. do 30.6.1998 ve výši 40.027,- Kč měsíčně "čistého".

Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 25.6.2001 č.j. 19 C 85/2001-16 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 16.657,50 Kč k rukám advokáta Mgr. V. M. Při svém rozhodování vycházel ze zjištění, že výpověď z pracovního poměru, kterou žalovaný dal žalobci podle ustanovení § 46 odst.1 písm.c) zák. práce, byla pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 18.10.1999 č.j. 12 C 62/96-101, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 634/99-117, určena jako neplatný právní úkon a že žalobce oznámil dopisem, který byl žalovanému doručen dne 29.11.1995, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával. Při jednání u soudu konaném dne 18.6.1996 ve věci Obvodního soudu pro Prahu 9 sp.zn. 12 C 62/96 však žalobce prohlásil, že na dalším zaměstnávání netrvá; protože toto prohlášení je právním úkonem ve smyslu ustanovení § 240 odst.2 zák. práce, skončil pracovní poměr účastníků ve smyslu ustanovení § 61 odst.3 zák. práce uplynutím výpovědní doby dne 30.11.1995. Na požadované plnění proto žalobce nemůže mít nárok.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6.12.2001 č.j. 14 Co 329/2001-27 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že "náklady řízení před soudem prvního stupně činí 16.660,- Kč"; "jinak" jej potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 8.330,- Kč k rukám advokáta Mgr. V. M. Odvolací soud dovodil, že oznámení zaměstnance, že netrvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával (§ 61 odst.3 zák. práce), je jednostranným právním úkonem zaměstnance, adresovaným zaměstnavateli, který nemusí mít písemnou formu a může být učiněn "jednáním, opomenutím, výslovně nebo jiným způsobem, nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit". Žalobce při jednání u Obvodního soudu pro Prahu 9 dne 18.6.1996 ve věci sp. zn. 12 C 62/96 prohlásil, že "na dalším zaměstnávání ve firmě netrvá". Protože protokol o jednání soudu je veřejnou listinou, protože jednání byl přítomen jednatel žalovaného a protože si žalobce "musel být vědom, že adresuje své prohlášení všem při jednání přítomným, tedy i prostřednictvím jednatele žalovaného přímo žalovanému jako jeho zaměstnavateli", má tento právní úkon žalobce následky "dle § 61 odst.3 ZP". Okolnost, že žalobce dopisem ze dne 20.11.1995 žalovanému oznámil, že trvá na dalším zaměstnání, je nerozhodná, neboť ustálená judikatura soudů připouští možnost změny stanoviska zaměstnance k otázce dalšího zaměstnání ve smyslu ustanovení § 61 odst.1 a 3 zák. práce. Protože pracovní poměr mezi účastníky skončil dnem 30.11.1995, nemá žalobce na požadované plnění nárok.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že jeho prohlášení obsažené ve výpovědi před soudem dne 18.6.1996 bylo adresováno soudu a nikoliv žalovanému. Protože oznámení ve smyslu ustanovení § 61 odst.3 zák. práce je jednostranným právním úkonem, musí být učiněn svobodně, vážně a určitě a musí být adresován zaměstnavateli. Žalobcova výpověď byla určena soudu a "nebylo jeho vůlí vyvolat právní následky spojené s tímto vyjádřením, jak je předpokládá ZP". Vzhledem k tomu, že "zde chybí jak vážnost projevu vůle tak také adresování právního úkonu žalovanému", není možné považovat jeho prohlášení ze dne 18.6.1996 za oznámení ve smyslu ustanovení § 61 odst.3 zák. práce. Přípustnost dovolání žalobce dovozuje z ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. a navrhuje, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst.1 písm.a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst.1 písm.b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.]; to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky [§ 237 odst.2 písm.a) o.s.ř.], a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení [§ 237 odst.2 písm.b) o.s.ř.].

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst.3 o.s.ř.].

Žalobce dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí ve věci samé, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst.3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud mimo jiné řešil právní otázku, jaké má právní následky prohlášení, které žalobce učinil při jednání před soudem, že netrvá na tom, aby ho žalovaný dále zaměstnával. Uvedená právní otázka dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo soudy v projednávané věci zjištěno (správnost skutkových zjištění přezkumu dovolacího soudu nepodléhá - srov. § 241a odst.2 a § 242 odst.3 o.s.ř.), že žalovaný dal žalobci dne 31.8.1995 výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst.1 písm.c) zák. práce, na základě které měl pracovní poměr mezi účastníky skončit dnem 30.11.1995. Na návrh žalobce bylo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 18.10.1999 č.j. 12 C 62/96-101, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3.4.2000 č.j. 39 Co 634/99-117, určeno, že uvedená výpověď z pracovního poměru je neplatná. Dopisem ze dne 20.11.1995 žalobce sdělil žalovanému, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával. Při jednání před Obvodním soudem pro Prahu 9 konaném dne 18.6.1996 ve věci sp. zn. 12 C 62/96 žalobce prohlásil, že "na dalším zaměstnávání ve firmě netrvá".

Při řešení právní otázky, jaké má prohlášení žalobce ze dne 18.6.1996 právní následky, je třeba i v současné době postupovat podle právních předpisů v té době účinných, a to zejména podle zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb., č. [98/1987](#) Sb., č. [188/1988](#) Sb., č. [3/1991](#) Sb., č. [297/1991](#) Sb., č. [231/1992](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [590/1992](#) Sb., č. [37/1993](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb., č. [118/1995](#) Sb., č. [287/1995](#) Sb. a č. [138/1996](#) Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 30.9.1999 (dále jen "zák. práce"), a podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění zákonů č. [36/1967](#) Sb., č. [158/1969](#) Sb., č. [49/1973](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [133/1982](#) Sb., č. [180/1990](#) Sb., č. [328/1991](#) Sb., č. [519/1991](#) Sb., č. [263/1992](#) Sb., č. [24/1993](#) Sb., č. [171/1993](#) Sb., č. [117/1994](#) Sb., č. [152/1994](#) Sb., č. [216/1994](#) Sb., č. [84/1995](#) Sb., č. [118/1995](#) Sb., č. [160/1995](#) Sb., č. [238/1995](#) Sb. a č. [247/1995](#) Sb., tedy podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30.6.1996 (dále jen "občanský soudní řád").

Dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď, nebo zrušil-li s ním neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy. Tato náhrada přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci, nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru (§ 61 odst.1 zák. práce).

Rozvázal-li zaměstnavatel pracovní poměr neplatně, avšak zaměstnanec netrvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, platí, pokud se nedohodne se zaměstnavatelem písemně jinak, že jeho pracovní poměr skončil dohodou, byla-li dána neplatná výpověď, uplynutím výpovědní doby; v tomto případě má zaměstnanec nárok na náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku za dobu výpovědní doby [§ 61 odst.3 písm.a) zák. práce].

Právní úkon je projev vůle směřující ke vzniku, změně nebo zániku těch práv a povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují (§ 240 odst.1 zák. práce).

Hmotněprávní úkon účastníka učiněný vůči soudu je účinný také vůči ostatním účastníkům, avšak teprve od okamžiku, kdy se o něm v řízení dozvěděli (§ 41 odst.3 občanského soudního řádu).

Oznámení zaměstnance, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel po neplatném rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením nebo zrušením ve zkušební době dále zaměstnával, nebo že na dalším zaměstnávání po neplatném rozvázání pracovního poměru netrvá, je jednostranným právním úkonem zaměstnance, adresovaným zaměstnavateli, který ke své platnosti nevyžaduje písemnou formu; projev vůle zaměstnance tu může být učiněn jednáním nebo opomenutím, může se tak stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl zaměstnanec projevit (srov. například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18.12.1995 sp. zn. 6 Cdo 63/95, uveřejněný pod č. 24 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1996). Oznáme-li zaměstnanec, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel po neplatném rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením nebo zrušením ve zkušební době dále zaměstnával (§ 61 odst.1 a 3 zák. práce), může nejpozději do rozhodnutí soudu o žalobě na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru své stanovisko v tomto směru změnit; rozhodným je takové oznámení zaměstnance zaměstnavateli, které tu bylo v době rozhodnutí soudu o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, jímž bylo řízení ve věci (o žalobě zaměstnance na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru) pravomocně skončeno (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.11.2000 sp. zn. 21 Cdo 227/2000, uveřejněný pod č. 44 v časopise Soudní judikatura, roč. 2001).

Oznámení, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel po neplatném rozvázání pracovního poměru dále zaměstnával, nebo že na dalším zaměstnávání po neplatném rozvázání pracovního poměru netrvá, může zaměstnanec jako jednostranný právní úkon adresovaný zaměstnavateli vždy učinit přímo vůči zaměstnavateli; vůči zaměstnavateli je účinné v okamžiku, kdy mu dojde. Bylo-li mezi účastníky zahájeno občanské soudní řízení, nemusí zaměstnanec uvedený právní úkon učinit vůči zaměstnavateli jen přímo. Ustanovení § 41 odst.3 občanského soudního řádu - jak je zřejmé z jeho znění - umožňuje, aby uvedené oznámení (jakož i jiný hmotněprávní úkon) zaměstnanec učinil také vůči soudu. Hmotněprávní úkon učiněný tímto způsobem je vůči zaměstnavateli účinný od okamžiku, kdy se o něm v řízení dozvěděl.

Ustanovení § 41 odst.3 občanského soudního řádu uvedeným způsobem modifikuje zásadu (vyjádřenou v ustanovení § 244 zák. práce), že návrhy smluv, jakož i jednostranné právní úkony musí účastník učinit vůči druhému účastníku právního vztahu, a že vůči tomuto účastníku působí od okamžiku, kdy mu dojdou. Hmotněprávní úkony (návrhy smluv, jednostranné právní úkony a další), které byly v občanském soudním řízení probíhajícím mezi účastníky učiněny některým z účastníků vůči soudu a o nichž se jejich adresát (druhý účastník) v řízení dozvěděl, mají stejné právní následky jako právní (hmotněprávní) úkony, které byly učiněny přímo vůči druhému účastníku právního vztahu a které mu došly.

Za podmínek uvedených v ustanovení § 41 odst.3 občanského soudního řádu může účastník vůči soudu učinit nejen hmotněprávní úkon, který se nemusí stát písemně, ale i takový hmotněprávní úkon, který ke své platnosti vyžaduje písemnou formu. Požadavek na písemnou formu je splněn, je-li právní úkon (má-li všechny potřebné náležitosti) učiněn v písemném podání účastníka určeném soudu nebo je-li uveden v protokolu, který soud sepsal o jednání nebo o jiném svém úkonu.

V posuzovaném případě bylo soudy zjištěno, že žalobce při jednání před Obvodním soudem pro Prahu 9 konaném dne 18.6.1996 v řízení vedeném pod sp. zn. 12 C 62/96, jehož účastníky byly stejné osoby jako v projednávané věci, žalobce k dotazu jednatele žalovaného Ing. T. F. prohlásil, že "na dalším zaměstnávání ve firmě netrvá". Uvedené prohlášení, které nemělo žádný (a to ani z hlediska důkazního) význam pro toto řízení (předmětem tohoto řízení bylo určení neplatnosti výpovědi z

pracovního poměru ze dne 31.8.1995), bylo nepochybně hmotněprávním úkonem adresovaným žalovanému, jímž žalobce oznámil žalovanému, že na dalším zaměstnávání po neplatném rozvázání pracovního poměru netrvá. Protože osoba oprávněná za žalovaného jednat (jeho jednatel Ing. T. F.) byla při jednání před Obvodním soudem pro Prahu 9 přítomna, je vůči žalovanému uvedený právní úkon účinný, neboť se o něm v řízení dozvěděl.

Námitka žalobce, že uvedené prohlášení bylo adresováno soudu a nikoliv žalovanému, nemůže obstát. Z ustanovení § 41 odst.3 občanského soudního řádu - jak uvedeno výše - vyplývá, že právní následky má i takový hmotněprávní úkon, který byl za řízení učiněn vůči soudu. O tom, že prohlášení žalobce, že "na dalším zaměstnávání ve firmě netrvá", bylo adresováno žalovanému, nemohou být (i z toho důvodu, že bylo odpovědí na dotaz jednatele žalovaného Ing. T. F.) pochybnosti.

Tvrzením žalobce obsaženým v dovolání, že "nebylo jeho vůlí vyvolat právní následky spojené s tímto vyjádřením, jak je předpokládá ZP", neboť uvedené prohlášení uvedl ve výpovědi určené soudu, se dovolací soud nemohl zabývat, neboť v projednávané věci správnost skutkových zjištění soudů - jak uvedeno výše - nepodléhá přezkumu dovolacího soudu.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný a protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst.1 o.s.ř., § 229 odst.2 písm.a) a b) o.s.ř. nebo v § 229 odst.3 o.s.ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Převedení zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)
- [Doručování](#)
- [Pracovní smlouva](#)
- [Bezpečnost a ochrana zdraví při práci](#)